

ΕΛΕΥΘΕΡ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ Η ΗΘΙΚΗ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

Υπό

Β. ΠΑΠΑΔΑΚΟΥ

Διευθυντοῦ Ὑγιεινῆς Μητρότητος καὶ Παίδων
Ἑπιτελείου Κοινωνικῆς Προνοίας

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καθήκοντα μιᾶς εὐνομουμένης πολιτείας εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς κοινωνίας τῆς ὁποίας τὰ μέλη, δηλαδὴ οἱ πολῖται, πρέπει νὰ διαπνέωνται ἀπὸ ἠθικὰς ἀρχάς.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπλασε, κατὰ τὴν Γραφήν, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν του, διαφέρει ἀπὸ τὰ λοιπὰ ζῶα τῆς δημιουργίας, διότι τὰς πράξεις του δὲν τὰς κατευθύνει μόνον τὸ ἔνστικτον, ἀλλὰ τὰς ρυθμίζει τὸ λογικόν, μὲ τὸ ὁποῖον κατ' ἐξαιρέσιν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα ἔχει προικισθῆ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ. Τὸ λογικὸν εἶναι ἐκείνον τὸ ὁποῖον δίδει τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, τὸ ἐπιτρεπόμενον ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένον, τὸ δίκαιον ἀπὸ τὸ ἄδικον.

Ἄλλὰ ποῖον εἶναι τὸ καλὸν καὶ ποῖον τὸ κακόν, ποῖον τὸ ἐπιτρεπόμενον καὶ τί τὸ ἀπηγορευμένον, ποῖον τὸ δίκαιον καὶ ποῖον τὸ ἄδικον; Τὴν διάκρισιν αὐτὴν μεταξὺ καλοῦ ἢ κακοῦ, ἐπιτρεπόμενου καὶ ἀπηγορευμένου, δικαίου καὶ ἀδίκου πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ διδαχθῆ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καὶ τοῦτο θὰ τὸ ἐπιτελέσῃ ἡ διαπαιδαγωγῆσις τὴν ὁποίαν θὰ ἀναλάβῃ ἡ Οἰκογένεια, τὸ Σχολεῖον, ἡ Ἐκκλησία, καὶ πρὸ παντὸς ἡ Πολιτεία, ἡ ὁποία ἔχει καθήκον νὰ φροντίζῃ ὄχι μόνον διὰ τὴν σωματικὴν ὑγιεινὴν τοῦ παιδιοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινὴν του.

Ἡ παρέκκλισις ἀπὸ τοὺς ἠθικοὺς νόμους καὶ κανόνας μὲ τοὺς ὁποίους διακυβερνᾶται

μία εὐνομουμένη πολιτεία δημιουργοῦν τὴν ἐγκληματικότητα. Ἡ ἐγκληματικότης ὅμως πρέπει νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς μία ἐπιδημικὴ νόσος, ἡ ὁποία μεταδίδεται ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον ἀπὸ πολλοὺς νοσηρόνους παράγοντας, τῶν ὁποίων ὡς κυριώτερος πρέπει νὰ χαρακτηρισθῆ ἡ μίμησις. Πρὸς πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, ἰδίᾳ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ὀφείλει ἡ πολιτεία νὰ λάβῃ ὠρισμένα μέτρα καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ὠρισμένους κανόνας ψυχικῆς ὑγιεινῆς.

Βάσις καὶ θεμέλιον μιᾶς εὐνομουμένης κοινωνίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξεν ἡ θρησκεία, ἡ πατρις καὶ ἡ οἰκογένεια. Ὁ τρίπους αὐτὸς ἐδημιούργησε τὸν πολιτισμὸν καὶ διέπλασε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἓνα ὄν διαφορετικὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ ὄντα, τὸ ἐπροίκισε μὲ τὸ λογικόν, τοῦ ἀνέθεσε διαφορετικὴν ἀποστολὴν καὶ τοῦ ἔδωκεν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τὴν δημιουργίαν.

Διὰ νὰ ἀνταποκριθῆ ὅμως ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ φανῆ ἀντάξιός τῆς ἀποστολῆς του πρέπει νὰ τύχῃ τῆς καταλλήλου διαπαιδαγωγῆσεως ἀπὸ τῆς νηπιακῆς του ἀκόμη ἡλικίας, καὶ αὐτὸ θὰ ἐπιτευχθῆ ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ σχολείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς οἰκογενείας. Τὸ παιδί ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς οἰκογενείας, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς κοινωνίας· διὰ νὰ δημιουργηθῆ λοιπὸν καλὴ οἰκογένεια, καὶ συνεπῶς ἰδανικὴ κοινωνία, πρέπει τὸ βασικὸν κύττα-

ρον τῆς οικογενείας, δηλαδή τὸ παιδί, νὰ διαπλασθῆ καὶ διαμορφωθῆ καταλλήλως· καὶ διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ τοῦτο, εἶναι ἀπαραίτητοι δύο βασικοὶ παράγοντες: Πρῶτον, τὸ παιδί νὰ γεννηθῆ σωματικῶς ἀρτιμελές καὶ πρὸ παντὸς ψυχικῶς ὑγιές, καὶ δεύτερον νὰ τύχῃ τῆς καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀλκοολικοὺς καὶ τοξικομανεῖς, καὶ ὅσοι πάσχουν ἐκ χρονίων ἀφροδισίων νόσων, ὅπως ἡ σύφιλις, ὀφείλουσαν νὰ ἀποφεύγουν τὴν τεκνοποιίαν.

Ἡ ἀνάγκη ἐφαρμογῆς ὑπὸ τῆς πολιτείας προληπτικῶν μέτρων πρὸς ἐξυγίανσιν καὶ βελτίωσιν τῶν φυλῶν ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρώπιότητος εἶναι κατ' οὐσίαν ἱστορία τῆς προσπαθείας πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐμφύχου αὐτῆς ὕλικου, εἴτε διὰ προληπτικῶν μέτρων ἀγωγῆς εἴτε διὰ καταλυτικῶν τοιούτων, ὡς εἶναι τὰ ἤθη καὶ οἱ νόμοι.

Καὶ ἡ μὲν εὐγονία ἐξασφαλίζει τὴν δημιουργίαν πλασμάτων σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑγιῶν, ἀρτιμελῶν καὶ ὁμαλῶν, οὕτως ὥστε νὰ δημιουργηθῆ μία φυσιολογικὴ οικογένεια καὶ μία εὐνομούμενη κοινωνία. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, πρέπει ἡ πολιτεία νὰ φροντίσῃ ὥστε τὸ παιδί τὸ ὁποῖον μὲ τὰ μέτρα πού ἐλήφθησαν ἐγεννήθη ἀρτιμελές, ὑγιές καὶ ὁμαλόν, νὰ διατηρηθῆ τέτοιο σὲ ὅλην του τὴν ζωὴν· τοῦτο θὰ τὸ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς καλῆς καὶ ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς καὶ διαπαιδαγωγήσεως.

Τὸ παιδί ἀποτελεῖ, ὅπως καὶ παραπάνω ἐτονίσσαμεν, τὴν βᾶσιν τῆς οικογενείας, ἡ δὲ οικογένεια ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς κοινωνίας. Αἱ φροντίδες μας λοιπὸν πρέπει νὰ στραφοῦν κυρίως εἰς τὸ παιδί, καὶ διὰ τῆς εὐγονίας θὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ του ἀκεραιότης. Ἀλλὰ ὁ ρόλος μας δὲν ἐτελείωσε· ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἶναι ἡ διάπλασις τοῦ χαρακτῆρος του. Τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος θὰ τὴν ἀναλάβουν οἱ γονεῖς, τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἐκκλησία, ἀλλὰ πρὸ παντὸς οἱ γονεῖς, καὶ ἐκ τούτων κυρίως ἡ μητέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα καθήκοντα τῆς πολιτείας εἶναι ἡ δημιουργία καλῶν μητέρων· τοῦτο δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς διδασχῆς καὶ διὰ

τῶν παραδειγμάτων, διὰ μορφωτικῶν διαλέξεων καὶ διὰ τῆς ὑποδείξεως ἀπὸ ὀριζόμενα ἐιδικευμένα ὄργανα τῆς πολιτείας ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντα μιᾶς καλῆς μητέρας ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ ποῖος εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος τῆς διαπαιδαγωγῆσεως, οὕτως ὥστε νὰ διαπλασθῆ ὁ χαρακτῆρ τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς τοῦ ἀνάμην ἡλικίας, τέτοιος ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, τὸ ἐπιτρεπόμενον ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένον, τὸ δικαίον ἀπὸ τὸ ἄδικον, τὸ ὀφέλιμον ἀπὸ τὸ βλαβερόν, καὶ νὰ συνηθίσῃ νὰ ἀκολουθῇ πάντοτε τὸν καλὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὸς κατὰ τὴν διαδρομὴν ταύτην εἶναι δύσβατος καὶ παρουσιάσῃ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ὑπερπηδᾷ, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι σπαρμένους μὲ ἀγκάθια τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συνηθίσῃ νὰ μὴ φοβῆται, καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὸν δρόμον τῆς κακίας, ὅσο καὶ ἂν εἶναι πλατύς, ὅσο καὶ ἂν εἶναι εὐκολοδιάβατος.

Ὅπως ἐτονίσσαμεν παραπάνω, διὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ παιδιοῦ μεγάλον ρόλον παίζει τὸ σχολεῖον, ἡ ἐκκλησία καὶ πρὸ παντὸς ἡ οικογένεια, δηλαδή οἱ γονεῖς, καὶ ἐκ τῶν γονεῶν κυρίως μητέρα· διὰ νὰ διαπλασθῆ δηλαδή ὁ ὁμαλὸς χαρακτῆρ τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἡθικὰς ἀρχάς, πρέπει νὰ διαπλάσωμεν καλοὺς γονεῖς καὶ πρὸ παντὸς καλὰς μητέρας καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκρίεται ἡ ἀνάγκη νὰ δευκρινισθῆ ποῖα θὰ εἶναι ἡ καλὴ μητέρα καὶ γενετικὰ ποῖοι εἶναι καλοὶ γονεῖς.

Εἶναι ἄραγε εὐκολος ἡ ἀπάντησις εἰς ἐρώτημα αὐτό; Δι' ἐκεῖνον πού ἐπιτόλῃ θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ θέμα αὐτό, ἡμπορεῖ φανῆ πῶς εἶναι εὐκολον, ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητά παρουσιάζει μεγάλα δυσκολίας καὶ δημιουργεῖ μεγάλα προβλήματα. Δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται καλοὶ γονεῖς οἱ τε ἐκεῖνοι πού με τὴν ὑπερβολικὴν λατρεῖαν καὶ ἐπιείκειαν πού δείχνουν ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ τοῦ καλλιεργοῦν τὸν ἐγωισμόν τὸν κακὸν δηλαδή ἐγωισμόν, σύμφωνα με τὸν ὁποῖον τὸ παιδί συνηθίζει νὰ κἀνῃ ἐκεῖνο πού τοῦ ἀρέσει καὶ θέλει, ἀδιαφόρως τὸ πρᾶγμα πού θέλει εἶναι ἡθικόν καὶ ἐπιτρεπόμενον, τὸ μαθαίνουν εἰς τὴν ἀπειθειαν

εἰς τὸ πείσμα καὶ γενικὰ τὸ κάνουν ἐγωπαθεῖς καὶ ἀπροσάρμοστον. Ἐπίσης ὅμως καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἀλόγιστη καὶ ἄδικη πολλὰς φορές αὐστηρότης ποῦ δείχνουν μερικοὶ γονεῖς στὰ παιδιὰ τους, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κακὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος του, τὸ κάνει φοβιστόν καὶ δύσπιστον, εὐνουχίζει τὴν προσωπικότητά του, τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε πρωτοβουλίαν, τὸ μαθαίνει εἰς τὸ ψέμα καὶ τὴν ὑποκρισίαν, εἰς τὰ ὁποῖα μοιραίως καταφεύγει ἀπὸ τὸν φόβον τῆς τιμωρίας. Καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἡ διαπαιδαγώγησις τοῦ παιδιοῦ ἀντὶ νὰ εἶναι ὠφέλιμη εἶναι βλαβερὰ καὶ θὰ ἔχῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα εἰς τὴν μετέπειτα ζωὴν του· καὶ τὰ πολλὰ λοιπὸν χᾶδια καὶ ἡ ἀλόγιστη αὐστηρότης καὶ ἡ ἄδικη, πολλὰς φορές, τιμωρία φέρνουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, εὐνουχίζουν τὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον παύει νὰ ἔχῃ δική του προσωπικότητα, χάνει τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτὸν του, βλέπει τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον μὲ δυσπιστίαν, φόβον καὶ πολλὰς φορές μῖσμον, καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὅταν ἡ ἀπάλεια τῶν γονέων του τὸ καταστήσῃ αὐτοκυβέρνητον, εὐρίσκειται ἀνεργάτιστον καὶ ἀναποφάσιστον εἰς τὰ προβλήματα ποῦ θὰ τοῦ δημιουργήσῃ ἡ ζωὴ, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ ἀνταποκριθῇ, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ καταστῇ νευρωτικόν.

Τὸ πρῶτον λοιπὸν πρᾶγμα ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ ὑποψήφιος γονεὺς καὶ ποῦ πρέπει μὲ κάθε θυσίαν νὰ τηρῇ, ἀνπραγματικὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν μελλοντικὴν εὐτυχιάν τῶν παιδιῶν του, εἶναι νὰ χωρὴν καλὰ, πῶς τὸ πλάσμα ποῦ θὰ γεννηθῇ δὲν ἔχει προορισμὸν νὰ ἰκανοποιηθῇ οὔτε τῆς μητέρας τὶς αἰσθηματικότητες οὔτε τοῦ πατέρα τὴν ἐγωκεντρικότητα, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἄθυρα καὶ κτήμα τῶν γονέων ἀλλὰ ἕνα ἄτομον αὐθύπαρκτον, ἐντεταγμένον εἰς τὸ σύνολον τῆς κοινωνίας, καὶ ὅτι ὁ γονεὺς ἔχει χρέος, ἔχει ἱερὸν χρέος, σὰν μοναδικὸς καὶ φυσικὸς προστάτης τοῦ παιδιοῦ, νὰ τὸ φροντίξῃ ἕως ὅτου γίνῃ αὐτοκυβέρνητον, ὄχι μόνον προστατεύοντάς το σωματικὰ μὲ τὴν τροφήν, τὴν ἐνδουμασίαν καὶ τὰς ἄλλας σχε-

τικὰς φροντίδας διὰ τὴν σωματικὴν του ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς υγείας του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ ἐξ ἴσου καὶ μὲ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου, τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος του ἐπάνω εἰς ἠθικὰς βάσεις καὶ νὰ καλλιεργήσῃ τὰ βασικὰ ἐκεῖνα ἐφόδια ποῦ εἶναι ἀπαραίτητα εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀσφάλειάν του εἰς τὴν ζωὴν, ὅπως εἶναι ἡ ἠθικὴ, ἡ πρωτοβουλίαν, τὸ θάρρος, τὸ αἰσθημα τῆς εὐθύνης, τοῦ χρέους, ἡ χαρὰ, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἐργατικότης, ἡ κοινωνικότης, ἡ δικαιοσύνη, ἡ φιλαλληλία, ἡ ὑπομονὴ κτλ. Εἶναι εὐνόητον ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μὲ αὐτοπεποιθήσιν, μὲ θάρρος καὶ ἄλλα παρόμοια ἐφόδια εἶναι πολὺ πιὸ καλὰ ἀσφαλισμένον εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς του ἀπὸ ἕνα δειλόν, ντροπαλόν, ἄβουλον, καταθλιπτικόν καὶ νευρωτικόν.

Ἀνεφέραμεν τὰ προτερήματα μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον ἕνας ἄνθρωπος καὶ τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν δυνατότητα νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀνεφέραμεν ἐπίσης καὶ τὰ ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα ἤμπορεῖ νὰ ἀποτελέσουν τροχοπέδην εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς· καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ, κατὰ μέγα μέρος, ἀποκτῶνται ἀπὸ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἀνατροφήν ποῦ θὰ δώσουν οἱ γονεῖς εἰς τὸ παιδί. Ἐχει ἐπιστημονικῶς ἐξακριβωθῆ ὅτι ἕνα παιδί ἤμπορεῖ νὰ στερηθῇ ὅλων ἐκείνων τῶν προτερημάτων ποῦ ἀνεφέραμεν προηγουμένως καὶ νὰ προικοδοτηθῇ μὲ τὰ ἐλαττώματα ποῦ ἐπίσης ἀνεφέραμεν λόγῳ τῆς ὑπερβολικῆς στοργῆς τῆς μητέρας ἢ λόγῳ τῆς παράλογης καὶ ἄδικης πολλὰς φορές αὐστηρότητος τοῦ πατέρα. Ἐξετάζοντες γύρω μας τὰς γνωστὰς μας οἰκογενείας καὶ παρακολουθοῦντες τὴν διαγωγὴν τοῦ παιδιοῦ των, ἀντιλαμβάνομεθα τὴν εὐνουχιστικὴν ἐπίδρασιν ποῦ πολλὰς φορές ἔχει εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ παιδιοῦ χαρακτῆρος ἡ ὑπερβολικὴ καὶ ἀλόγιστος στοργὴ τῆς μητέρας, ἡ ὁποία, νοσηρὰ πολλές φορές στοργή, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, ὅταν πρὸ παντὸς πρόκειται γιὰ μοναχοπαῖδι, νὰ τὸ κἀνῃ ἕνα ἑτεροκίνητο καὶ ἑτερόφωτο πλάσμα, δημιουργοῦσα τὸν τύπον ποῦ πολὺ προσφυῶς ὠνόμασαν «βουτυρόπαιδο». Λέγοντες «βουτυρόπαιδο» ἐννοοῦμεν

τὸ μαμμόθρεπτο, τὸ ἄβουλο παιδί, τὸ ἀνίκανο γιὰ τὸ κάθε τι πού θά ἀπαιτοῦσε δική του πρωτοβουλία καὶ ἀπόφασιν, καὶ πού παρυσιάζει πολλές φορές αὐθορμητισμούς ἀδικαιολογήτους, ἀκατανοήτους καὶ ἐν πολλοῖς ἐπιβλαβεῖς. Ἐπίσης ἐνίοτε ἐμφανίζει πείσμα καὶ ἐπιμονὴν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ὀρισμένων του ἐπιθυμιῶν καὶ διεκδικήσεων παραλόγων. Τότε βλέπομεν τὸ πειθήνιον, ἄβουλον καὶ χωρὶς καμμίαν πρωτοβουλίαν πλάσμα νὰ μετατρέπεται εἰς πλάσμα ἑξαλλον, τυραννικὸν, ἀκαταλόγιστον.

Εἰς τὰ παιδιὰ διακρίνομεν σχεδὸν πάντα δύο διαφορετικούς ἀπ' ἀλλήλων τύπους, ἕνα τύπον ὁ ὁποῖος ὑποτάσσεται εἰς τὸν δεσποτισμὸν τῶν γονέων του ἀγογγύστως, καὶ ἕνα ἄλλον τύπον ἀπειθαρχον καὶ ἐπαναστατικόν. Οἱ δύο αὐτοὶ τύποι τοῦ παιδιοῦ παρυσιάζουν ἀπ' ἐνὸς μὲν μερικὰ κοινὰ γνωρίσματα μεταξὺ των καὶ ἀπ' ἑτέρου πολλὰ

τελείως ἀντίθετα· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὀφείλονται εἰς τὴν μητρικὴν ἐπίδρασιν, τὰ δὲ δευτέρα ὀφείλονται εἰς τὴν ἐκ γενετῆς διαφορετικὴν των ἰδιοσυστασίαν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τύπος θά διαμορφώσῃ ἕνα χαρακτηριστὴρα ὑποτακτικόν, πειθήνιον, φοβισμένον, ντροπαλὸν ἀλλὰ καὶ ὑπουλον καὶ μωχθηρόν, ὁ δὲ δευτέρος τύπος, ἀντιθέτως, θά διαμορφώσῃ ἕνα χαρακτηριστὴρα αὐθαίρετον, πλεονεκτικόν, ἀπειθαρχον, ἀνυπότακτον, ἀδιάντροπον, πεισματάρικον, θά γίνῃ ὁ τύραννος τῆς οἰκογενείας του, θά τὰ θέλῃ ὅλα ἰδικὰ του, καὶ ἐκεῖνα ἀκόμη πού δὲν τοῦ ἀνήκουν, χωρὶς τὴν παραμικρὰν αἰσθησὴν ὑποχρέωσης, καθήκοντος καὶ εὐθύνης. Παράσιτον ὑποτακτικόν ὁ πρῶτος, παράσιτον τυραννικόν ὁ δευτέρος, ἀνώμαλοι τύποι καὶ οἱ δύο. Εἰς τὸ παιδικὸν αὐτὸ στάδιον ἔχει μεγίστην σημασίαν καὶ ἐπίδρασιν ἡ καλὴ ἢ κακὴ διαπαιδαγώγησις.

Ο «ΧΡΩΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ» ΠΡΟΛΕΓΕΙ ΤΟ ΦΥΛΟΝ

Παρίσι. — Οἱ μητέρες διερωτῶνται πάντοτε γιὰ τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ τους: Ἀγόρι ἢ κορίτσι; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Τώρα ὁμως, τὸ πρόβλημα ἐλύθη. Ὁ Γάλλος καθηγητῆς Ραοῦλ Ντυόν, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τελευταίως τὴν θαυματουργὴν συσκευὴ «χρωματογράφος», ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσι:

—Χάρει στὸν χρωματογράφο, θά λύσωμε ἕνα αἰνίγμα πού ἀπασχολοῦσε πάντοτε τὸν ἄνθρωπο: ἂν ἡ ἔγκυος γυναῖκα θά φέρῃ στὸν κόσμον ἀγόρι ἢ κορίτσι. Οἱ γιαιτροὶ καὶ οἱ ἐμπειρογνώμονες ἀπὸ χρόνια πρὶν εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ θέμα τοῦ φύλου εἶναι ἕνα παιχνίδι τῆς φύσεως, ἕνα καπρίτσιο τῶν χρωμοσωμάτων, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ λύσουν τὸ μυστήριον. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, μποροῦν νὰ κάμουν ἀσφαλῆ πρόβλεψιν.

Ὁ χρωματογράφος εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκείνη συσκευὴ πού μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τοῦ φύλου, πού θέτουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἡ ἀνακάλυψις του θεωρεῖται ὡς ἕνα σπουδαῖο ἱατρικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ γεγονός. Πρῶτοι τελειοποίησαν τὴν συσκευὴ αὐτὴ οἱ Βρεττανοί, ἀλλὰ τώρα εἶναι διαδεδομένη στὴν Ἑὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερικῇ. Ὅπως ἀνεφέρθη, στὰ πιδὸ σύγχρονα νοσοκομεῖα ὑπάρχουν παρόμοιες συσκευές, καὶ οἱ ἔγκυες μητέρες, ὕστερα ἀπὸ πρόχειρη ἐξέτασι, πληροφοροῦνται ἂν θά φέρουν στὸν κόσμον ἀγόρι ἢ κορίτσι.

Τὴν ἀνακάλυψιν ἔκαμαν οἱ Βρεττανοὶ ἐπιστήμονες στὸ Καίμπριτζ, ἀπὸ τὴν περασμένη ἀνοιξί. Τὰ ἀποτελέσματα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δοκιμῶν

ὑπῆρξαν ἐκπληκτικά: Ὁ χρωματογράφος, ἐπὶ 100 περιπτώσεων, στὶς 99 ἔκαμε σωστὴ πρόβλεψιν.

Ἄλλὰ τί ἀκριβῶς εἶναι αὐτὴ ἡ θαυματουργὴ συσκευὴ;

—Πρέπει νὰ παραδεχθῶμε ὅτι εἶναι κάτι πού ποτὲ ἄλλοτε δὲν δημιουργήσε ἡ σύγχρονη τεχνικὴ. Ὁ χρωματογράφος εἶναι ἕνα ἠλεκτρονικὸν μηχανήμα, πού ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξιν τῆς τεχνικῆς. Ἀκόμη καὶ οἱ εἰδικοί θά μείνουν ἐκπληκτικοὶ ὅταν δοῦν νὰ λειτουργῇ ἡ συσκευὴ αὐτὴ. Δὲν θά μπορούσαμε νὰ λύσωμε διαφορετικὰ τὸ μυστήριον, ἂν δὲν διαθέταμε ἕνα τόσο πολὺπλοκον μηχανήμα. Μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ φύλο ἀπὸ τὴν τρίτην κιάδα ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς συλλήψεως. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ χρωματογράφος ἀπαιτεῖ διάστημα εἰκοσι μῶνον λεπτῶν γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί θά γεννηθῇ.

Πολλὰ πειράματα πού ἔγιναν στὴν Ἀγγλίαν ἀπέδειξαν ὅτι ἡ συσκευὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἀπλοποιηθῇ στὴν λειτουργίαν της. Τὰ ἀποτελέσματα ὁμως πού θά ἐπιτυγχάνῃ θά εἶναι τὰ ἴδια.

Ἄλλὰ τί κάνει, στὴν πραγματικότητα, αὐτὸ τὸ θαυματουργὸν μηχανήμα;

—Μιὰ σειρά ἀπὸ λεπτομερεῖς καὶ ἐξονυχιστικὰ ἀναλύσεις, λένε οἱ εἰδικοί, τις ὁποῖες ὁμως δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ καμμιά ἄλλη συσκευὴ. Φυσικὰ τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ ἀνάλυσις τοῦ αἵματος. Μέσα σὲ 20 λεπτά, ἔχει ἀφανθῇ γιὰ τὸ φύλο.

Ἔτσι, γιὰ πρώτην φορά, χάρις τῆς βοήθειαν τῆς ἠλεκτρονικῆς, ἡ ἐπιστῆμη μπόρεσε νὰ λύσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μυστήρια: τὸ φύλο τοῦ ἀνθρώπου προτοῦ γεννηθῇ.